

La clau

Al pobre **Pepe Rubianes** podia haver-li caigut un puro de 30.000 euros pels seus exabruptes a TV-3 el 20 de gener del 2006 a la tarda si hagués estat en vigor la llei de seguretat ciutadana que ha elaborat el Govern central i que considera una falta greu les «ofenses o ultratges a Espanya, les comunitats autònomes i entitats locals, símbols, himnes o emblemes». I ja recordaran, amb la que es va armar, que **Rubianes** va parlar de la «puta Espanya» i va afegir amb la seva torrencial expressivitat: «A mi la unitat d'Espanya em sua la polla per davant i per darrere». Va ser un desfogament d'uns quants segons en el peculiar estil del còmic traspasat, que va merèixer una querrela per in-

Fernández contra Rubianes

JUANCHO
Dumall
DIRECTOR
ADJUNT

júries de la qual finalment va ser exculpat. El dubte és si aquella resolució judicial –absolutament raonable– seria possible després que s'aprovi la nova norma.

I el mateix podria passar, per exemple, amb els qui es dignessin a xiular l'himne nacional en un estadi de futbol. Tot indica que el ministre de l'Interior, **Jorge Fernández Díaz**, s'ha ficat en un bassal jurídic pel simple desig de condescendir amb la dreta dura, la que posa el crit al cel per la crema d'una foto del Rei o per l'absència de la bandera en un ajuntament.

El patriotisme del PP

En l'anomenada *llei Fernández* emergeix, per un costat, el desig d'obscurejar les manifestacions al carrer i, per un altre, un concepte de defensa d'un patriotisme, molt propi del PP, que consisteix a sacralitzar els símbols i elevar-los a la catego-

ria d'intocables. Tot i que el projecte també defensa, per dissimular, la dignitat d'autonomies i ciutats, les multes per les ofenses a Espanya no poden dissociar-se del pols soterrat del Govern de **Rajoy** amb el sobiranisme català, que tampoc va curt, per cert, en la defensa a ultrança de la simbologia nacional.

És fàcil pronosticar que en els pròxims mesos assistirem a nous casos com el de **Rubianes**. Mala notícia per als qui tenim baix l'hematòcrit pel que fa a himnes, banderes, gestes històriques i herois nacionals; que no ens excitem amb el 1714 ni amb el 1808, ni amb *marselleses*, museus de l'heroisme i pals de 20 metres.

@JuanchoDumall

La roda

'Chapapote' audiovisual a València

Primera van perseguir les emissions de TV-3 a València i tot allò que feia olor de catalanisme.

Després van saquejar la radiotelevisió pública valenciana mentre des de Madrid ens volien culpabilitzar, als catalans, per pagar uns mitjans públics dignes. La cantarella de la despesa a TV-3 només s'ha vist superada per l'obsessió que els provoca el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, un organisme que han equiparat –amb tota la mala intenció– a la Inquisició. Després de rebutjar, malgrat les seves falses bones paraules, el senyal de TV-3 a València, l'última acció ha estat tancar Canal 9 al més pur estil colpista. Els mateixos que critiquen els organismes que garanteixen la pluralitat dels mitjans catalans són els que saquegen i tanquen televisions a València i Mallorca, encara que això els deixi sense mitjans audiovisuals en llengua pròpia. Els importa ben poc.

Tancar Canal 9 és un avís per a navegants a Catalunya amb TV-3

La prepotència del PP, amb l'excusca de la crisi i l'austeritat per a allò que els convé, ens trasllada una dècada enrere. La fosa en negre de Burjassot és el *chapapote* de la Costa da Mort. I la indignació política i social a Twitter amb #RTVNoestanca és el *Nunca más* versió digital. Metàfora dels temps que vivim, per això es redacta la *llei Fernández*. Gent protestant a les xarxes pel tancament d'un mitjà tradicional, en aquest cas substituït políticament fins que els treballadors van assaltar els platós.

El cas del *Prestige* va sortir gratis davant la justícia, i al PP li va costar la majoria absoluta a Galícia per poc. El socialisme i el nacionalisme junts a la Xunta no van triomfar, i va tornar el PP després de **Fraga**.

Canal 9 és avís per a navegants a Catalunya. Si poguessin farien el mateix amb TV-3, no en tingues cap dubte. Ho farien els de la TVE d'ara i els de la caverna audiovisual. Prenguem-ne nota. *Nunca más*.

@saulgordillo

La despesa social de l'Estat

Una altra mirada als Pressupostos

Les retallades no s'apliquen sobre el perfil del beneficiari, que és el més lògic, sinó sobre la classe de servei

TERESA
Crespo

La Generalitat ha presentat els pressupostos 2014 com «els més socials de la història» i ha afegit que no són els més desitjables, però a l'hora d'explicar-los no ha quedat clar que, si bé les polítiques socials representen el 71% del total, quantitativament no superen les xifres de fa deu anys, quan les necessitats i la pobresa eren molt més baixes. La taxa de pobresa ha passat del 17,7% al 19,1%, l'índex Arope –que mesura la confluència de diferents indicadors de privació– ha pujat del 19% al 26,7%, i l'atur, del 9,7% al 25% de la població. Aquestes referències evidencien que el nostre Estat del benestar està cada dia més feble i té menys capacitat per respondre a les demandes emergents, cada dia més grans i més diverses.

ELS PRESSUPOSTOS del 2014 han portat bones notícies pel que fa a l'increment de la dotació de la renda mínima d'inserció, les beques menjador i els ajuts a l'habitatge. Si bé no cobreixen les necessitats actuals, signifiquen un canvi de tendència molt urgent i necessari. Malauradament, però, si aquest canvi de signe no s'estén i creix la resposta dels serveis socials continuarà sent insuficient. I en aquest sentit vull assenyalar algunes partides que mantenen una dinàmica semblant a la dels darrers anys: és a dir, de menys inversió per millorar la situació de les classes menys afavori-

des i els col·lectius més vulnerables.

Les successives reduccions pressupostàries en polítiques de benestar per part de l'Estat i del Govern autonòmic entre el 2010 i el 2014 sumen una disminució de 3.655,6 milions d'euros, un 19,9% menys. La constant reducció de l'aportació finalista de l'Estat en ocupació, dependència, beques i programes educatius, entre d'altres, ha passat de 1.295 milions d'euros el 2010 a 401,7 milions d'euros previstos per al 2014: una reducció del 66,2%. El Govern català, per la seva banda, ha rebaixat el pressupost en polítiques de benestar de 16.995,3 milions d'euros el 2010 a 14.232,7 milions d'euros per al 2014, un 16,8% menys.

Si comparem els pressupostos del 2012 i el 2013, any amb pressupost prorrogat, ens trobem que la inversió social ha disminuït en la seva execució. Caldrà esperar a que acabi l'any per conèixer la dimensió real, però les dades disponibles avui indiquen aquesta tendència i es preveu que la reducció interanual sigui del 12%.

Algunes partides del Departament de Benestar Social i Famílies són molt significatives del canvi d'orientació en les polítiques destinades a determinats col·lectius. La secretaria de família ha reduït els seus recursos en un 70,28% per la desaparició de l'ajut a famílies amb fills a càrrec; la d'immigració, un 45,9%; la de

LEONARD BEARD

Les polítiques dels governs fan que sigui pitjor ser pobre a Catalunya que a Euskadi

joventut, un 23,68%, i la promoció a l'autonomia personal veu com es dileuix l'aplicació de la llei de dependència, malgrat l'esforç del govern català per compensar el constant incompliment dels compromisos per part de l'Estat.

El reportatge que fa uns dies publicava aquest diari sobre la disparitat dels serveis socials en el mapa autonòmic reflecteix que no és el mateix ser pobre a Euskadi que a Catalunya. Gràcies al concert econòmic, Euskadi té més capacitat i voluntat inversora, menys atur i menys pobresa; en definitiva, un nivell de benestar superior. Els catalans gaudim del reconeixement de

molts més drets, però avui comencen a afeblir-se per manca de recursos que els donin plenes garanties. Les xifres són eloqüents: el Govern català gasta en polítiques socials 2.072 euros per ciutadà i any, i Euskadi en gasta 3.214. La inversió social a Catalunya és del 7,5% del PIB, mentre que a Euskadi és del 10,6% del PIB.

UN MOTIU afegit de preocupació és l'increment del copagament en centres de dia i serveis residencials, entre altres. Si s'apliqués amb criteris de justícia redistributiva podria millorar l'ajustament entre la demanda i la corresponsabilitat social, mantenint el criteri d'equitat entre les persones beneficiàries, però ens preocupa que pugui representar una diferenciació en l'atenció que presten els serveis públics, que han de ser iguals per a tothom en l'accés i en qualitat d'acord amb el reconeixement del dret de la persona. Caldrà analitzar les repercussions entre la població més vulnerable i estudiar mesures per cobrir la incapacitat de fer-hi front, ja que els percentatges de copagament s'elevan entre un 20% i un 54% en els serveis per a discapacitats, malalts mentals, drogodependents i persones amb VIH-sida.

Confio que les mesures positives que s'han apuntat en algunes partides avancin en el mapa pressupostari i puguem recuperar a temps els recursos necessaris per garantir els mínims vitals per a tota la ciutadania, ja que si no volem caure en situacions irreversibles, no podem esperar gaire més. ≡

Presidenta d'Entitats Catalanes d'Acció Social.